

[Jytte Hilden]

dannelser, vi havde for 10–15 år siden. Omvendt kan netop disse forskelle være med til at højne standarden, jf. gæsteforelæsere på de forskellige uddannelsesinstitutioner.

Svar (29/10 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Nej, jeg finder det ikke rimeligt, men det er heller ikke hovedreglen.

På en lang række områder er Danmark ifølge konventioner forpligtet til at anerkende udenlandske diplomer, eksaminer etc. med henblik på udøvelse af et erhverv, dog uden at forpligtelsen fritager indehaveren af det udenlandske eksamensbevis for at opfylde alle andre betingelser i forbindelse med udøvelsen af det pågældende erhverv, som det enkelte land måtte fastsætte. Der henvises til besvarelsen af spm. nr. S 111.

Hvis en udlænding kun delvis opfylder de uddannelsesmæssige forudsætninger for at udøve et erhverv i Danmark, er der i henhold til gældende regler mulighed for at få godskrevet dele af udenlandske eksaminer i danske uddannelser.

Der tilstræbes således den størst mulige ligestilling mellem personer med en dansk og en udenlandsk eksamen. På grund af landenes forskellige regelsæt og forudsætninger kan det imidlertid ikke undgås, at der kan forekomme tilfælde, der virker urimelige.

Som bekendt er det at have de uddannelsesmæssige forudsætninger i orden hverken for danske eller udlændinge en garanti for at få beskæftigelse.

Spm. nr. S 111

Til *undervisningsministeren* (20/10 86) af:

Jytte Hilden (S):

»Finder ministeren det rimeligt, at det danske samfund skal betale socialhjælp til mennesker fra lande uden for EF med præcise uddannelser fra deres hjemland og med mange års erhvervs erfaring, ofte familiefædre med de deraf følgende økonomiske forpligtelser, flere år fremover, da det ikke vil være økonomisk muligt for dem at tage den samme uddannelse en gang til for at kunne bevise via danske papirer, at de kan det fag, de har arbejdet med i en årrække?«

Begrundelse

Danmark er i dag værtsland for mennesker fra lande uden for EF med uddannelser, som spænder fra faglært arbejde til fysioterapeuter, edb-teknikere på højt plan, dyrlæger, læger osv.

Naturligvis kan der være individuelle forskelle på den undervisning, der foregår i de enkelte lande. Det kan også være svært at fremskaffe papirer fra de enkelte fakulteter og højere læreanstalter med nøjagtige angivelser af det gennemgåede stof, og endelig ligner, eller rettere er de danske uddannelser næppe heller 100 pct. identiske med de uddannelser, vi havde for 10–15 siden. Omvendt kan netop disse forskelle være med til at højne standarden, jf. gæsteforelæsere på de forskellige uddannelsesinstitutioner.

Svar (29/10 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

I forbindelse med den stigende mobilitet af akademisk arbejdskraft er spørgsmålet om denne arbejdskrafts reelle muligheder for at udøve et erhverv i et andet land blevet stærkt accentueret.

Spørgsmålet behandles derfor på internationalt plan både i Nordisk Råd, UNESCO og Europarådet, og arbejdet hermed er foreløbig resulteret i to konventioner tiltrådt af Danmark og kodificeret i bekendtgørelse nr. 188 af 10. maj 1977 om nordisk tentamensgyldighed og bekendtgørelse af UNESCO-konvention af 21. december 1979 om anerkendelse af studier, diplomer og grader inden for de videregående uddannelser i de stater, der tilhører Europaregionen.

Ifølge UNESCO-konventionens art. 1 b er Danmark forpligtet til at anerkende diplomer, eksaminer etc. med henblik på udøvelse af en profession, dog uden at denne forpligtelse er præjudicerende for gældende retsregler og faglige regler eller procedurer i Danmark. Forpligtelsen fritager derfor ikke indehaveren af det udenlandske eksamensbevis for at opfylde alle andre betingelser i forbindelse med udøvelse af den pågældende profession, som de kompetente statslige eller faglige myndigheder måtte fastsætte.

Danmark har ikke tiltrådt lignende konventioner omhandlende akademisk arbejdskraft uden for Europaregionen. Dette betyder dog ikke, at akademisk arbejdskraft – uddannet uden for Europa – som af en eller